

62010CJ0347

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

17. januar 2012 (*1)

»Vandrende arbejdstageres sociale sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — arbejdstager beskæftiget på en gasboreplatform beliggende på den nederlandske del af kontinentalsoklen — obligatorisk forsikring — afslag på udbetaling af en ydelse ved uarbejdsdygtighed«

I sag C-347/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) ved afgørelse af 5. juli 2010, indgået til Domstolen den 8. juli 2010, i sagen:

A. Salemink

mod

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts og J.-C. Bonichot samt dommerne R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann (refererende dommer), E. Juhász, G. Arestis, D. Šváby og M. Berger,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. juni 2011,

efter at der er afgivet indlæg af:

—

A. Salemink ved jurist R.E. Zalm

—

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen ved I. Eijkhout, som befuldmægtiget

—

den nederlandske regering ved C.M. Wissels og M. Noort, som befuldmægtigede

—

den græske regering ved S. Vodina og E.-M. Mamouna samt ved G. Karipsiadis, som befuldmægtigede

—

den spanske regering, først ved B. Plaza Cruz, dernæst ved S. Centeno Huerta, som befuldmægtigede

—

Europa-Kommissionen ved M. van Beek og V. Kreuschitz, som befuldmægtigede,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. september 2011,
afsagt følgende

Dom

1

Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 39 EF og 299 EF samt af afsnit I og II i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998 (EFT L 209, s. 1, herefter »forordning nr. 1408/71«).

2

Anmodningen er blevet indgivet under en tvist mellem A. Salemink, en nederlandsk statsborger, som har arbejdet på en gasboreplatform beliggende på den nederlandske del af kontinentalsoklen, og som er bosiddende i Spanien, og Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (bestyrelsen for institut for forvaltning af forsikringsordninger for arbejdstagere) angående sidstnævntes afvisning af at tilkende ham en ydelse ved uarbejdsdygtighed.

Retsforskrifter

International ret

3

De Forenede Nationers havretskonvention, undertegnet i Montego Bay (Jamaica) den 10. december 1982, som trådte i kraft den 16. november 1994, og som blev ratificeret af Kongeriget Nederlandene den 28. juni 1996 og godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 98/392/EF af 23. marts 1998 (EFT L 179, s. 1, herefter »havretskonventionen«), bestemmer i artikel 60 med overskriften »Kunstige øer, installationer og anlæg i den eksklusive økonomiske zone«:

»1. Kyststaten har i den eksklusive økonomiske zone eneret til at bygge, give tilladelse til og regulere opførelsen, driften og brugen af:

a)

kunstige øer

b)

installationer og anlæg med de formål, som er fastsat i artikel 56 eller med andre økonomiske formål

c)

installationer og anlæg, som kan gribe forstyrrende ind i kyststatens udøvelse af sine rettigheder i denne zone.

2. Kyststaten skal have eksklusiv jurisdiktion over sådanne kunstige øer, installationer og anlæg, herunder jurisdiktion med hensyn til told-, afgifts-, sundheds-, sikkerheds- og indvandringslove og -forskrifter.

[...]«

4

Havretskonventionens artikel 77 med overskriften »Kyststatens rettigheder over kontinentalsoklen« lyder således:

»1. Kyststaten udøver suveræne rettigheder over kontinentalsoklen for så vidt angår efterforskningen af den og udnyttelsen af dens naturlige ressourcer.

2. De i stk. 1 nævnte rettigheder er eksklusive i den forstand, at hvis kyststaten ikke efterforsker kontinentalsoklen eller udnytter dens naturlige ressourcer, må ingen foretage disse aktiviteter uden kyststatens udtrykkelige samtykke.

3. Kyststatens rettigheder til kontinentalsoklen er ikke betinget af effektiv eller formel okkupation, eller af nogen udtrykkelig erklæring.

[...]«

5

Samme konventions artikel 80 med overskriften »Kunstige øer, installationer og anlæg på kontinentalsoklen« har følgende ordlyd:

»Artikel 60 finder tilsvarende anvendelse på kunstige øer, installationer og anlæg på kontinentalsoklen.«

EU-retlige forskrifter

6

I artikel 13 i forordning nr. 1408/71 med overskriften »Almindelige regler« bestemmes:

»1. Med forbehold af artikel 14c og 14f er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.«

2. Med forbehold af artikel 14-17:

a)

er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

[...]«

Nationale bestemmelser

7

Artikel 3 i lov om sygeforsikring (Ziektewet, herefter »ZW«) bestemmer følgende:

»1. En arbejdstager er en fysisk person under 65 år, som er privat eller offentligt ansat.

2. En person, som arbejder uden for Nederlandene, anses ikke for at være arbejdstager, medmindre den pågældende er bosat i Nederlandene, og dennes arbejdsgiver ligeledes har bopæl eller hjemsted i Nederlandene.«

8

Lov om arbejde og indkomst efter arbejdsevne (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, herefter »WIA«), som trådte i kraft den 1. januar 2006, bestemmer i artikel 7, stk. 1, at »arbejdstageren er omfattet af en obligatorisk forsikring«.

9

I henhold til WIA's artikel 8, stk. 1, »anses en arbejdstager som omhandlet i [ZW], med undtagelse af den arbejdstager, hvis situation henhører under nævnte lovs artikel 4, stk. 1, litra g), for arbejdstager som omhandlet i denne lov«.

10

Det fremgår af WIA's artikel 18, stk. 1 og 2, at en frivillig forsikring er mulig for en person under 65 år, som ikke anses for at være arbejdstager, jf. ordlyden af ZW's artikel 3, stk. 2 og 5, og hvis obligatoriske forsikring er ophørt, som er bosat uden for Nederlandene, og som direkte efter den obligatoriske forsikrings ophør er omfattet af en ansættelseskontrakt af maksimalt fem års varighed med en arbejdsgiver, som har bopæl eller hjemsted i Nederlandene.

11

I henhold til WIA's artikel 47, stk. 1, har en forsikret, som bliver syg, ret til en ydelse ved uarbejdsdygtighed, såfremt fristen er udløbet, uarbejdsdygtigheden er fuldstændig og længerevarende, og ingen udelukkelsesgrund finder anvendelse på den pågældende.

12

Artikel 3 i lov om arbejde i forbindelse med indvinding af råstoffer i Nordsøen (Wet arbeid mijnbouw Noordzee) lyder således:

»1. Denne artikel finder anvendelse på arbejdstagere, som ikke er forsikret i henhold til [ZW] eller i henhold til en anden tilsvarende lovbestemt ordning i en medlemsstat i Den Europæiske Union, og hvis ansættelseskontrakt reguleres af den nederlandske lovgivning om ansættelseskontrakter, i det mindste dennes bindende bestemmelser.

2. En arbejdstager, der som følge af sygdom ikke er i stand til at udføre det aftalte arbejde, har ret til den løn, der er fastsat i artikel 629, stk. 1, i bog 7 i code civil, i 104 uger, også selv om hans ansættelseskontrakt udløber i løbet af denne periode.«

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13

A. Salemink, som er nederlandsk statsborger, har siden 1996 arbejdet som sygeplejer, og delvis som radiograf, på en produktionsplatform tilhørende selskabet Nederlandse Aardolie Maatschappij. Den pågældende platform er beliggende uden for de nederlandske territorialfarvande, på den nederlandske del af kontinentalsoklen, i en afstand af ca. 80 km fra den nederlandske kyst.

14

Den 10. september 2004 flyttede A. Salemink til Spanien.

15

A. Salemink var forud for sin flytning til Spanien omfattet af en obligatorisk forsikring i henhold til ZW, hvis artikel 3, stk. 2, fastslår, at en person, som arbejder uden for Nederlandene, ikke anses for at være arbejdstager, medmindre den pågældende er bosat i Nederlandene, og dennes arbejdsgiver ligeledes har bopæl eller hjemsted i denne medlemsstat.

16

Fra tidspunktet for flytningen til Spanien opfyldte A. Salemink ikke længere den i nævnte artikel 3, stk. 2, fastsatte bopælsbetingelse, og han blev følgelig udelukket fra den obligatoriske forsikring mod bl.a. uarbejdsdygtighed.

17

Med virkning fra den 4. oktober 2004 blev A. Salemink optaget i en frivillig forsikringsordning, hvilken imidlertid efterfølgende blev bragt til ophør på grund af manglende præmiebetaling. De efterfølgende forsøg, som A. Salemink i løbet af 2006 foretog med henblik på optagelse i den frivillige forsikringsordning, mislykkedes som følge af, at de blev foretaget for sent.

18

Den 24. oktober 2006 blev A. Salemink sygemeldt og ansøgte den 11. september 2007 om en ydelse ved uarbejdsdygtighed i henhold til WIA fra den 24. oktober 2008.

19

Denne ansøgning blev afvist af Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (institut for forvaltning af forsikringsordninger for arbejdstagere, herefter »UWV«) med den begrundelse, at A. Salemink på datoen for uarbejdsdygtighedens indtrædelse, dvs. den 24. oktober 2006, ikke var omfattet af en obligatorisk forsikring. UWV var af den opfattelse, at A. Salemink, som siden den

10. september 2004 havde været bosat uden for Nederlandene, fra denne dato ikke længere var omfattet af en obligatorisk forsikring.

20

A. Salemink har ved Rechtbank Amsterdam gjort gældende, at han var berettiget til at kunne oppebære en ydelse ved uarbejdsdygtighed på grundlag af forordning nr. 1408/71, der efter hans opfattelse finder anvendelse på den nederlandske del af kontinentalsoklen, som skal anses for at være en del af det nederlandske område.

21

A. Salemink har i denne forbindelse henvist til den politik, som Sociale Verzekeringsbank (socialforsikringsbanken, herefter »SVB«) har fulgt siden den 1. januar 2006, og som er inspireret af Domstolens dom af 29. juni 1994, Aldewereld (sag C-60/93, Sml. I, s. 2991), hvorefter arbejdstagere, som arbejder på den nederlandske del af kontinentalsoklen, anses for forsikrede i henhold til den nederlandske sociale sikringsordning.

22

Den forelæggende ret beskriver denne politik således:

»SVB tager udgangspunkt i det princip, at afsnit I i forordning [nr. 1408/71] finder anvendelse, hvis en arbejdstager er bosat på Fællesskabets område, men arbejder uden for dette område, for en arbejdsgiver med hjemsted i Fællesskabet. I denne forbindelse udleder SVB af [præmisserne for Domstolens dom af 12. juli 1984], Prodest, [sag 237/83, Sml. s. 3153], og for Aldewereld-dommen betingelsen om, at arbejdstageren umiddelbart forud for sit arbejde uden for Fællesskabet skal have været forsikret i den medlemsstat, hvor hans arbejdsgiver har hjemsted, eller være forsikret på grundlag af den nationale lovgivning i denne medlemsstat, når han arbejder uden for Fællesskabet. Hvis en af disse betingelser er opfyldt, er SVB af den opfattelse, at det er lovgivningen i arbejdsgiverens medlemsstat, der finder anvendelse under arbejdsperioden uden for Fællesskabet.«

23

UWV er imidlertid af den opfattelse, at A. Salemink efter sin flytning til Spanien ikke længere opfyldte betingelserne for tilslutning til en obligatorisk forsikring.

24

Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 kan udstrækkes til den pågældende kontinentalsokkel. Den forelæggende ret rejser spørgsmålet, om der skal foretages en sondring mellem, på den ene side, det område, hvor en medlemsstat udøver suveræne rettigheder, og, på den anden side, det område, hvor medlemsstaten har kompetence til at udøve begrænsede suveræne rettigheder, men hvor den ligeledes har kompetence til ikke at udøve disse – således som den nederlandske stat ifølge den forelæggende rets opfattelse har gjort for så vidt angår lovgivningen om social sikring på kontinentalsoklen. Spørgsmålet er således, om en medlemsstat har ret til inden for grænserne for den funktionelle kompetence, som den udøver på kontinentalsoklen, at behandle de arbejdstagere, som arbejder på kontinentalsoklen, og de arbejdstagere, som arbejder på denne medlemsstats område, forskelligt.

25

Den forelæggende ret har medgivet, at UWV's afslag kan være uforeneligt med princippet om

arbejdskraftens frie bevægelighed, henset til den omstændighed, at A. Salemink har mistet en fordel, som han havde, da han var bosat i Nederlandene. Imidlertid rejser den forelæggende ret spørgsmålet, om denne uforenelighed ville kunne udlignes ved, at A. Salemink har haft mulighed for at forsikre sig frivilligt, og at han har benyttet sig af denne mulighed.

26

Den forelæggende ret har konkluderet, at den i artikel 3, stk. 2, i ZW fastsatte bopælsbetingelse er et problematisk kriterium derved, at den potentielt kan føre til en forskelsbehandling som følge af nationalitet.

27

På denne baggrund har Rechtbank Amsterdam besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er de fællesskabsretlige forskrifter, som har til formål at sikre den frie bevægelighed for arbejdstagere – navnlig bestemmelserne i afsnit I og II i forordning nr. 1408/71 og artikel 39 og 299 i EF-traktaten [...] – til hinder for, at en arbejdstager, som arbejder uden for nederlandsk område på et fast anlæg på den nederlandske del af kontinentalsoklen for en arbejdsgiver med hjemsted i Nederlandene, ikke er omfattet af den nationale lovbestemte arbejdstagerforsikring, alene fordi vedkommende ikke er bosat i Nederlandene, men i en anden medlemsstat (i dette tilfælde Spanien), selv om han er nederlandsk statsborger, og selv om han har haft mulighed for at tegne en frivillig forsikring på i det væsentlige samme vilkår, som gælder for den obligatoriske forsikring?«

Om det præjudicielle spørgsmål

28

Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 og i artikel 39 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en arbejdstager, som arbejder på et fast anlæg på en medlemsstats del af kontinentalsoklen, ikke er omfattet af en obligatorisk forsikring i denne medlemsstat i henhold til den nationale lovbestemte arbejdstagerforsikring, alene af den grund, at han ikke er bosat i denne medlemsstat, men i en anden medlemsstat.

29

I denne forbindelse bemærkes, at i henhold til artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område.

30

Imidlertid er anvendeligheden af nævnte artikel 13, stk. 2, litra a), samt af EU-retten generelt i hovedsagen bestridt af såvel den nederlandske regering som af UWV, for så vidt som det pågældende arbejde udføres på en gasboreplatform, der er beliggende på den nederlandske del af kontinentalsoklen, uden for de nederlandske territorialfarvande. Den nederlandske regering og UWV har i denne forbindelse gjort gældende, at forordning nr. 1408/71's territoriale rækkevidde er begrænset til alene at omfatte det nationale område. Den forelæggende ret er ligeledes i tvivl om, hvorvidt EU-retten finder anvendelse på den pågældende kontinentalsokkel.

31

I denne forbindelse er det nødvendigt at henvise til de i international ret fastsatte regler og principper vedrørende den retlige regulering af kontinentalsoklen.

32

Den Internationale Domstol har sin i dom af 20. februar 1969 (sagerne vedrørende »kontinentalsoklen i Nordsøen«, Recueil des arrêts, avis consultatifs et ordonnances 1969 (I.C.J. Reports 1969), s. 3, præmis 19) udtalt sig om kyststatens rettigheder over den kontinentale sokkel, som er en naturlig forlængelse af dens territorium under havet. Domstolen fastslog, at nævnte rettigheder består »ipso facto« og »ab initio« i kraft af statens højhedsret over dette territorium og gennem en udvidelse af denne højhedsret i form af udøvelse af højhedsrettigheder med henblik på udforskning af havbunden og udnyttelse af dens naturforekomster.

33

Det fremgår af artikel 77 i havretskonventionen, at kyststaten udøver suveræne rettigheder over kontinentalsoklen for så vidt angår efterforskningen af den og udnyttelsen af dens naturlige ressourcer. Disse rettigheder er eksklusive i den forstand, at hvis kyststaten ikke efterforsker kontinentalsoklen eller udnytter dens naturlige ressourcer, må ingen foretage disse aktiviteter uden kyststatens udtrykkelige samtykke.

34

Hvad angår kunstige øer, installationer og anlæg på kontinentalsoklen har kyststaten i henhold til artikel 80, sammenholdt med artikel 60 i samme konvention, eneret til at bygge samt give tilladelse til og regulere opførelsen, driften og brugen heraf. Kyststaten har eksklusiv jurisdiktion over disse kunstige øer, installationer og anlæg.

35

Når en medlemsstats del af kontinentalsoklen henhører under medlemsstatens højhedsret, selv om denne er funktionel og begrænset (jf. i denne retning dom af 29.3.2007, sag C-111/05, Aktiebolaget NN, Sml. I, s. 2697, præmis 59), skal et arbejde, som udføres på faste eller flydende anlæg, der befinder sig på nævnte kontinentalsokkel, i forbindelse med efterforskningsaktiviteter og/eller udnyttelse af naturlige ressourcer, anses for et arbejde udført på nævnte stats område med henblik på anvendelsen af EU-retten (jf. i denne retning dom af 27.2.2002, sag C-37/00, Weber, Sml. I, s. 2013, præmis 36, og af 20.10.2005, sag C-6/04, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. I, s. 9017, præmis 117).

36

Den medlemsstat, som drager fordel af de økonomiske fortrinsrettigheder med hensyn til den efterforskning og/eller udnyttelse af ressourcer, som sker på medlemsstatens del af kontinentalsoklen, kan således ikke unddrage sig en anvendelse af de bestemmelser i EU-retten, som har til formål at sikre den frie bevægelighed for de arbejdstagere, der arbejder på sådanne anlæg.

37

Eftersom anvendeligheden af EU-retten og, nærmere bestemt, af forordning nr. 1408/71 på en medlemsstats del af kontinentalsoklen er godtgjort, må det undersøges, om nævnte forordning og

bestemmelserne i EF-traktaten vedrørende arbejdskraftens frie bevægelighed er til hinder for, at en person, der befinder sig i A. Saleminks situation, er udelukket fra den obligatoriske forsikringsordning som følge af, at han er flyttet til Spanien.

38

Det understreges i denne forbindelse, at artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 alene har til formål at fastslå, hvilken national lovgivning der skal anvendes på personer, som udøver en lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område. Bestemmelsen har som sådan ikke til formål at fastsætte betingelserne for, om der består en ret eller en pligt til at tilslutte sig en social sikringsordning eller en bestemt sikringsgren inden for en sådan ordning. Som Domstolen flere gange har udtalt i sin praksis, tilkommer det lovgiver i de enkelte medlemsstater at fastsætte disse betingelser (jf. bl.a. dom af 23.9.1982, sag 275/81, Koks, Sml. s. 3013, og af 7.7.2007, sag C-227/03, van Pommeren-Bourgondiën, Sml. I, s. 6101, præmis 33).

39

Selv om medlemsstaterne har bevaret deres kompetence til selv at udforme betingelserne for tilslutning til deres sociale sikringsordninger, skal de imidlertid overholde EU-retten ved udøvelsen af denne kompetence og navnlig traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed (jf. i denne retning dom af 3.5.1990, sag C-2/89, Kits van Heijningen, Sml. I, s. 1755, præmis 20, og af 23.11.2000, sag C-135/99, Elsen, Sml. I, s. 10409, præmis 33).

40

Følgelig kan disse betingelser dels ikke have til virkning at udelukke de personer, hvorpå en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede i henhold til forordning nr. 1408/71 finder anvendelse, fra anvendelsesområdet for samme lovgivning, dels skal ordningerne for tilslutning til de obligatoriske forsikringer være forenelige med bestemmelserne i artikel 39 EF (jf. i denne retning Kits van Heijningen-dommen, præmis 20, og van Pommeren-Bourgondiën-dommen, præmis 39).

41

Artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 bestemmer imidlertid udtrykkeligt, at en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, er omfattet af denne stats lovgivning, »selv om han er bosat på en anden medlemsstats område«. Denne bestemmelse ville ikke blive overholdt, hvis den bopælsbetingelse, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den lønnede beskæftigelse udøves, med hensyn til adgangen til den heri fastsatte obligatoriske forsikringsordning, kunne gøres gældende over for personer omfattet af nævnte artikel 13, stk. 2, litra a). Hvad angår disse personer har denne bestemmelse til virkning at erstatte bopælsbetingelsen med en betingelse om udøvelse af lønnet beskæftigelse på den pågældende medlemsstats område (jf. Kits van Heijningen-dommen, præmis 21).

42

En national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter bopælskriteriet er afgørende for, om en arbejdstager, som arbejder på en gasboreplatform, der er beliggende på en medlemsstats del af kontinentalsoklen, kan være omfattet af en obligatorisk forsikring, eller om dette ikke er tilfældet, er således i strid med nævnte artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71.

Det må desuden konstateres, at en sådan national lovgivning stiller arbejdstagere uden bopæl i landet, såsom A. Salemink, mindre gunstigt end arbejdstagere med bopæl i landet hvad angår deres sociale dækning i Nederlandene, og den er derfor i strid med princippet om fri bevægelighed, der er sikret i artikel 39 EF.

Selv om Domstolen i præmis 40 i van Pommeren-Bourgondiën-dommen ikke udelukkede, at det bopælskrav, som stilles som betingelse for fortsat at være omfattet af den obligatoriske tilslutning til visse sociale sikringsgrene, kan være foreneligt med artikel 39 EF, kan den mulighed, der står åben for A. Salemink, for en frivillig tilslutning ikke ændre den i denne doms præmis 43 anførte konstatering. De skridt, som arbejdstagere uden bopæl i landet, der ønsker at forsikre sig frivilligt, skal foretage på eget initiativ, samt de krav, der er tilknyttet en forsikring af denne slags, såsom overholdelse af frister for indgivelse af en forsikringsansøgning, udgør nemlig omstændigheder, som stiller arbejdstagere uden bopæl i landet, der kun råder over muligheden for en frivillig forsikring, mindre gunstigt end personer med bopæl i landet, som er omfattet af en obligatorisk forsikring.

Følgelig skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 og artikel 39 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en arbejdstager, som arbejder på et fast anlæg, der er beliggende på en medlemsstats del af kontinentalsoklen, ikke er omfattet af en obligatorisk forsikring i denne medlemsstat i henhold til den nationale lovbestemte arbejdstagerforsikring alene med den begrundelse, at vedkommende ikke har bopæl i denne medlemsstat, men i en anden medlemsstat.

Sagens omkostninger

Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 13, stk. 2, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998, og artikel 39 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en arbejdstager, som arbejder på et fast anlæg, der er beliggende på en medlemsstats del af kontinentalsoklen, ikke er omfattet af en obligatorisk forsikring i denne medlemsstat i henhold til den nationale lovbestemte arbejdstagerforsikring alene med den begrundelse, at vedkommende ikke har bopæl i denne medlemsstat, men i en anden medlemsstat.

Underskrifter

(*1) Processprog: nederlandsk.